

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De Muliere peccatrice, quæ dilexit multum. Et de Charitate in
Deum. Quæ charitas dicitur, universa delicta operire, ea prius dicenda est
universim aperire.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Dei servis, quod fidem sive spem suam nunquam mutant ab eo; Sive illis ad sint sive desint humana praesidia, nam qui minus sperat quando desunt humana, quam quando adsunt, illi spem suam mutant.

III. PUNCTUM.

ERGO non certius in spem itur quam contra spem; Non certius & securius speratur in divinis, quam cum desint humana in quibus simul spectetur: quia non certius speratur in Domino, quam dum in eo uno pure speratur: nunquam vero purius in eo uno speratur quam cum alia desint in qua spes dividatur & corrumpatur, *Videte quod ego sim solus, & non sit alius Deus praeter me. Ego occidam, & ego vivere faciam: percutiam & ego sanabo, & non est qui de manu mea possit eruire: Quasi dicat, possunt quidem in subsidium vocari creaturae prout à me sunt ordinatae in talem finem: sed sic semper subsidium creaturae separetur à subsidio Creatoris, quasi aliud esset quod à creatura, & aliud quod à Creatore recipitur, nam unus est Deus à quo & ipsa creatura recipit quidquid confert subsidii, & sine quo nihil potest. Unus est proprie Deus qui rem omnem conficit, ille est qui mortificat & vivificat, qui percutit & qui sanat. Creaturae sunt velut instrumentum quibus ad nutum utitur, & sine quibus aequè posset solus quidquid cum illis facit. Vel sic interpretare: Ego occidam, & ego vivere faciam: percutiam & ego sanabo: Quasi diceret, tunc maxime ad ero laturus opem invocantibus me, quando dejecta erunt omnia, si tum*

in me sperent: occidam idcirco & percutiam, ut de occiso & de percusso speretur, & tum eos vivere faciam & sanabo. Quia tum spes erit purior spes erit certior, & sic in me sperarem nunquam expectatione sua defraudabo. Sic Psaltere Regius: *Cum occideres eos quarebant eum, & revertentur, & diluculo veniebant ad eum. Et commemorati sunt quia Deus adiutor est eorum: & Deus excelsus, redemptor eorum est: Ac rursum: Et humilitum est in laboribus eorum, infirmati sunt, nec fuit qui adjuvaret: & clamaverunt ad Dominum cum tribularentur, & de necessitatibus eorum liberavit eos.*

Sic unusquisque ut speret in desperatis rebus, apud Propheta: *Qui ambulavit in tenebris, & non est lumen ei, speret in nomine Domini, & innitatur super Deum suum. Quod etiam illud Jobi transferri potest: Lignum habes spem: si praecisum fuerit, rursum viruere, & rami eius pullulant. Id est, quod res magis accisae sunt & diminutae, eo spes humana minor est, sed divina major esse debet: quantum humana deficit, tantum divina sufficit.*

TUMULUS HUMANAE CONFIDENTIAE SUNT INCUBABULA DIVINAE SPEI.

Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo, tum vel maxime spei puram & certam in eum figam. Haec est spes confessa, quam vixit Apostolus, in declinabilem, id est, firmam & constantem retinendam. Tibi hoc praecipue dictum puta, quia in hoc praecipue deficiis. Et prope illi similis es de quo apud Jobum dicitur, Non credis quod reverti possit de tenebris ad lucem, circumspiciens undique gladium.

Vide alibi passim ubi de confidentia

FERIA QVARTA.

DE MULIERE PECCATRICE QUAE DILEXIT MULTUM.

Et de Charitate in Deum.

Remittuntur ei peccata multa, quoniam dilexit multum. Luc. 7.

VERITAS PRACTICA

Quae charitas dicitur universa delicta operire, ea prius dicenda est universim aperire.

RATIO EST, Quia Charitas non operit delicta nostra nisi quatenus ipsa delicta remittuntur. Sed non remittuntur nisi aperiantur. Ergo quae Charitas delicta operit, ea prius aperit; & quanto planius aperit, tanto plenius operit.

I PUNCTUM.

CIRCA hoc tempus, & in Civitate quadam Galilaeae, ubi tum morabatur Dominus, contigit quoddam de Muliere peccatrice conversae, quae putatur esse Maria Magdalena, narrat sanctus Lucas, post Sermonem quendam à Christo habitum cum Discipulis sancti Joannis Baptistae, de quibus alias Regalae, inquit, Dominum quidam de Pharisaeis ut man-

6111.

erat cum illo, Et ingressus domum Pharisæi, discubuit. Et ecce mulier quæ erat in Civitate peccatrix: cognovit quod accubisset in domo Pharisæi, attulit alabastrum unguenti, & stans retro fectus pedes eius, lachrymis cepit rigare pedes eius, & capillis capitis sui tergebat, & osculabatur pedes eius, & unguento ungebat.

Videri possunt apud Evangelistam reliqua, & imprimis expendi quæ Dominus ipse testatur de multa eius Charitate qua factum est, ut ei remissa fuerint peccata multa. Hæc est enim Charitas de qua dicitur à Sapiente in Proverbiis, quod *in omni veritate delicta operit*, sive ut referunt sancti Petrus & Iacobus, *Charitas operit multitudinem peccatorum*. Quæ quidem de Charitate proximi deque eius delictis ab ea sufficere intelligi possent: sed nos hic ad Charitatem Dei referimus, & ad propria nostra delicta quæ per illam Charitatem qua Deum diligimus sic operiuntur, ut ea prius aperiantur; Neque enim aliter Charitas operit quin ante aperiat; & tamen illud plenius, quam vult ad planius.

Quod cum sit ad proximum uberrimum, tum præcipue modo est expendendum, ut discamus quamclare, quam distinctè, quam planè cuncta sint in confessione detegenda, si volumus ea plenè tegi & operiri. Et ratio quæ affertur, exemplo Magdalene plurimum illustratur sicut & huius exemplum ex allata ratione magis declaratur. Quid est enim quod in illa muliere & in nobis Charitas universa delicta operiat, nisi quod ipsa delicta remittat, vel quod id est, nisi quod per illam Charitatem remittantur, sive, ut vocantur dispositivè, sive formaliter, sive meritorie, nihil ad rem nostram refert, cum hoc certum sit & indubitatum, quocumque id fiat modo, sic Charitate operiri & tegi peccata, ut vel ea semper Charitas remittat operiendo, vel nisi remittat, nunquam operiri neque regat.

Quocumque horum verborum adjungatur in Scriptura cum voce peccatum significante, non alium efficit sensum quam remissionem peccati. Beati quorum remissa sunt iniquitates, & quorum relicta sunt peccata, id est, remissa, sic enim de more Hebræorum pars una verus, explanat aliam. Sic cum idem dicit, *operuisti omnia peccata eorum*; Idem prorsus est ac primò quod immediatè dixerat, *remissi sunt iniquitates plebis tuæ*. Sic ne operias iniquitatem eorum, & peccatum eorum coram facie tua non deleatur. Id est, non remittas saltem quoad ætatem sed semper eorum peccatum vindica.

Quid enim aliud esse possit, operiri & tegi peccatum coram Deo nisi esset remitti? An possit esse peccatum in homine, & sic tegi ut non videret illud Deus? Quo tandem velo tegetur, quo tegumento possit operiri? Non certe Charitatis quæ tam fidelis est Deo suo, ut ipsa etiam peccatum videre non possit quin oderit, & odiendo tollat. *Qui diligit Dominum, odite malum*; Id est, ostendit vos verè illum diligere, odiendo malum.

II. PUNCTUM.

SED non remittuntur peccata nisi aperiantur.

De venialibus quidem non est necesse omnia sic aperiri, ut non possint omitti aliqua, quia nec necesse est omnia simul remitti ut alia quæ remittantur, & sunt præterea plures alij modi quibus aliter remitti possint quam confessione. De mortalibus itaque sola est quaestio, quæ tamen ita esse videns, ut nulla de his superesse possit dubitatio, quin omnes omnia teneantur aperiri quantum quidem meminisse possunt, & quin omnes in hac parte suæ satisfaciant conscientie. Verum ut alias est observatum, nimis verum est & nimis viget illud Sapientis Proverbum, *Anima dolosa errant in peccatis*, Sunt quædam scilicet sibi dolosæ animæ, quæ dolo malo sua sibi tegunt peccata, ne cogantur ea confiteri & deponere, aut si prorsus ea sibi non possint ita tegete quin appareant, fingunt sibi tamen non esse adeo gravia ut sint mortalia, nam mortale quidem sibi videntur detestari; nollens aliena surripere, sed tamè sibi servare aliqua, quæ sciunt non esse sua non verentur. Nollent actum fornicationis aut adulterij committere, sed tamen affectus in corde pravos fovere & congressus liberos habere non reformidant; nec aperire ea in confessione, aut tam leviter, quasi nihil esset, quia non putant esse mortalia; nollent enim mortale ut sibi fingunt, & cum præterea nolint ea deponere, nimio enim rerum aut personarum affectu detinentur, non possunt de his conteri vel atter, & proinde nolunt de his confiteri.

Et quidem rectè hi nolunt confiteri de quibus nolunt conteri, sed malè quod nolunt ea deponere; sed malè quod nolunt de illis conteri, sed malè quod non putent ea esse mortalia, quia non sunt graviora in illo genere quæ committi possunt. In hoc nempe sunt animæ sibi dolosæ & quæ errant in peccatis; nam sic sibi palpant & fingunt, ut eò peccent libenter quod se fingunt peccare levius. Et or sandè frequentissimus & pern-

Prov. 10.
1. Petr. 4.
Iac. 5.

Prov. 13.

Pf. 31.

Pf. 84.

Eccl. 4.

perniciosissimus; affectata est ignorantia quæ non excusat; satis possent agnoscere gravitatem peccati si vellent, & velle tenentur quia res est tati momenti ut inde salus eorum pendeat, inde nulla confessio, inde nulla remissio. *Hanc culpã,* inquit sanctus Ambrosius, *sacerdotes non auferunt, neque peccatum eius qui in dolo se offert.*

Hæc erant videlicet operienda, sicut & alia quævis mortalia ut remitterentur; nec excusat quod ignores aut quod non putes ita esse, quia sic tibi dolo malo palpas, sic conscientiam obtundis, sic veram animæ scientiam vis ignorare, & ex his esse qui dixerunt Deo, ut est in libro *Job. 11.* *Recede à nobis, scientiam viarum tuarum nolumus; Quod & paulò post ibidem sic declaratur, De industria recesserunt à Deo, & vias eius intelligere noluerunt.* Quidquid dicat qui talis est, quidquid ad sui defensionem excuset, *Pf. 35.* *Verba oris eius iniquitas & dolus, noluit intelligere, ut bona ageret.* Quod unum proferunt, est, quia non putant esse mortale; sed quod contrà respondetur, est, nolunt putare, nolunt scire, & nolle scire perinde est ac nolle facere, licet scias, nam fraudulenter nolunt scire, ne scilicet teneatur facere quod nolunt, si sciendi esse faciendum: quasi minus esset, nolle scire quid facias, quam nolle, quod scias, facere. Sic miteri clamant in suis æternis poeni: *Sap. 5.* *Iustitia lumen non luxit nobis: sol intelligentia non est ortus nobis:* Nec tamen eorum clamor auditur ut exaudiatur, quia eorum culpa est quod non intellexerint quæ scire poterant & quæ debebant discere. Nonne hoc expavescendum?

III. PUNCTUM,

SIC ergo est de his delictis quæ non putantur aperienda quasi non sint lethifera, sic protus est de his delictis velut de cæteris mortalibus, *Quod quæ Charitas dicitur unum verum à delictis operari, ea prius dicenda est unum verum & particulam aperire.* Cum alioquin non remittantur, sicut nec alia non aperiatur, neque excuset ignorantia quia est voluntaria, quia est dolosa & maligna, *Lates enim eos, hoc volentes,* inquit sanctus Petrus. Et certè hoc est quo præcipue Mulier illa peccatrix commendatur, hoc est quo præcipue veniam meruit, quando scilicet sic universim se peccatricem detexit & aperuit, ut non minus se fateretur peccasse in his quæ putantur levia quàm quæ graviora censentur. Idcirco enim

in oculos & in capillos suos piè defævit, ut, quod in illis peccaverat, quantumque minus esset & levius, non minus tamen confiteretur & plangeret quam quod peccasse posset gravius.

Sic præclare de illa sanctus Gregorius, *Oculis* *Hom. 33. in* *terrena concupierat, sed hos iam per poenitentiam* *Evang.* *conterens sebat. Capillis ad compositionem vultus exhibuerat, sed tam capillis lacrymas tergebatur. Ore superba dixerat, sed pedes Domini osculans, hoc in Redemptoris sui vestigia segebat. Quocirgo ergo in se habuit oblectamenta, tot de se invenit holocausta. Convertit ad virtutum numerum, numerum criminum, ut totum servires Deo in poenitentia, quidquid ex se Deum contempserat in culpa. Unde post multa concludit, Ad vos ergo fratres, ad vos oculos mentis reducite, & poenitentem peccatricem mulierem in exemplum vobis imitationis anteferte. Quacumque vos in adolescentia, quacumque in juventute deliquisse meministis, deserte, morum operumque maculas lacrymis tergite. Quasi dicere, cum juniores & liberiores in peccando essetis, non putabatis esse lethalia & confidenda quæ jam in cultu Dei proveliti agnoscitis non fuisse prætermittenda: Quæ obrem illa vobis in mentem & confessionem revocato, quantiisque modo digna sitibus esse perspicitis, tantum ea flete, & sic omnes culpas diluite.*

Sic sanctus Ambrosius, ubi de Lazaro fratre Mariæ Magdalene, *IESVS compatitur Dilectæ suæ* *l. 2. de Pa-* *& dicit de sancto Lazaro, veni foras: hoc est quid* *nit. c. 7.* *facies in tenebris conscientia, & delictorum tuorum sordibus, quodam reorum carcere? Exi foras, delictum tuum prode, ut justificeris: Ore confessio fit ad salutem. Observa vocari tenebras conscientia & quendam reorum carcerem; Ut designet ibi esse aliquid quod ignoretur, & quod tamen ignoratum non excuset, quia crimen est, hoc ignorare: & huius criminis rei detinentur in quodam veluti carcere conscientia, quia captivi & cruciati tenentur à sua cupiditate, quæ dum impedit ne se cognoscant & aperiant, valde angitur, & damnosus planè status de quo cogitare & apud alios dicere non semel aut aliquoties sed crebro necesse est. Vide quæ his affinia tractantur in 1. parte, tota Hebdomada 3. post Epiphaniam.*

Plures aliæ Veritates de charitate & contritione possent hic exponi, quas satis erit proponere.

Amant